

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 16.Gf.40.276/2024/6-II.

A felperes:

felperes1

(cím4)

A felperes képviselője:

Dr. Nagy Edina Beatrix ügyvéd

(cím19)

Az alperes:

alperes „felszámolás alatt”

(Cím2.)

Az alperes képviselője:

Dr. Pajor Levente Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Pajor Levente ügyvéd)

(Cím14)

A per tárgya: hibás teljesítésből eredő kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 5.G.40.352/2021/65.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Részítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 508.000 (ötszáznyolcezer) forint másodfokú perköltséget, és az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében elsődlegesen 20.135.515 forint hibás teljesítésből eredő kártérítés és ez után 2020. május 18-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperes hibás teljesítéséből eredően 20.130.515 forint összegű kár érte, mivel ezen összeget kellett kifizetnie a hibákat kijavító alvállalkozónak. Jogalap nélküli gazdagodás jogcímén további 346.035 forint és késedelmi kamatában is kérte marasztalni az alperest, mivel a vállalkozói díj nettó értékének 5%-át teljesítési garanciaként rendelkezésre kellett bocsátania az alperesnek, amit a részszámlákból kellett volna levonni, azonban ez részben történt meg, 346.035 forinttal túlfizetésbe került. Kötbér címén 11.330.400 forintot és azután 2021. december 15-től járó késedelmi kamatát kérte az alperestől, mivel a felek a szerződésben az átadás-átvétellel történő befejezési határidőt 2019. november 30-áról 2019. december 14-re módosították, azonban az alperes az ingatlanokkal 2020. május 18-ig nem készült el, és azok ezen időpontra sem lettek hiba- és hiánymentesek. Mindez a vállalkozási díj 5%-ának megfelelő összegű kötbértartozást vont maga után, amely a 226.608.000 forint vállalkozói díj alapulvételével 11.330.400 forintot tesz ki.

[2] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatta a felperes kártérítés, jogalap nélküli gazdagodás és kötbér iránti igényét is. Előadta, hogy a felperesnek folyamatosan teljesített, ennek megfelelően teljesítésigazolásokot állított ki, amelyek alapján benyújtotta a részszámláit. A részszámlák összeadását követően megállapítható, hogy a felperes 22.984.036 forint megfizetésével adós maradt. A szerződést 2020. január 29-én teljesítette, ekkor a felperes részére az épületet átadta és a teljesítést az építési naplóban is rögzítette. Az épület átadását követően a jelzett hibákról az alvállalkozóját értesítette, aki azokat 2020. április 27-ét megelőzően javította.

[3] Az alperes viszontkeresetében kérte a felperes kötelezését 22.984.365 forint tőke és annak 2019. október 1-től a kifizetés napjáig számított, a jegybanki alapkamat 8%-kal növelt mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére. Előadta, hogy a felperes 28.326.000 forint értékű számlájával szemben 1.674.000 forintot utalt át. Ezt meghaladóan egy alkalommal 10.000.000 forintot, egy másik alkalommal 8.000.000 forint összeget teljesített engedményezés útján a cég2 részére történő utalással. Ezen túlmenően a felperes a 2019/105. sorszám szerinti számlával szemben – amelynek összege 28.326.000 forint volt – 13.993.635 forintot teljesített, szintén engedményezésre tekintettel közvetlenül a cég2 részére. A felperes további teljesítést ezen számlákkal kapcsolatban nem eszközölt, így a kifizetett összeg és a számlák összege közötti különbözettel, 22.984.365 forinttal tartozik.

[4] A felperes kérte a viszontkereset elutasítását. Arra hivatkozott, hogy a vállalkozó az ÁSZF 8.2. pontja alapján a jótállási időszak teljes tartamára biztosíték nyújtására köteles (jótéjesítési garancia), amelynek nem tett eleget. A közöttük lévő elszámolást ennek figyelembevételével kell elvégezni.

[5] Az alperes bejelentette, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 7.Fpk.2176/2023/12. számú végzésével elrendelte a társaság felszámolását, a felszámolás kezdő időpontja 2023. november 29. Álláspontja szerint a felperesnek a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 37. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően 180 napon belül lett volna lehetősége az alperessel szemben a hitelezői igényt bejelenteni, erre azonban nem került sor, ezért ez jogvesztéssel jár. A felperes alanyi joga a követelésének érvényesítése iránt megszűnt. Becsatolta a felszámolóbiztos nyilatkozatát, amely szerint a hitelezői igények bejelentésére nyitva álló jogvesztő határidő 2024. május 28-án lejárt, és ezen időpontig a felperes hitelezői igényt nem jelentett be.

[6] Az elsőfokú bíróság részítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 1.200.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 1.500.000 forint feljegyzett elsőfokú eljárási illetéket.

[7] Határozatának tényállásában megállapította, a felperes mint megrendelő és az alperes mint vállalkozó 2019. február 11-én a Budapest XVI. kerület belterületi helyrajzi

szám1, valamint helyrajzi szám2 helyrajzi számú ingatlanokra – amelyek a cím11 szám alatt található – összesen két darab kétlakásos társasház felépítésére vállalkozási szerződést kötöttek. A vállalkozási szerződés 4. pontja szerint a teljesítési határidő 2019. szeptember 30., illetve 2019. november 30. volt.

[8] A felperes és alperes képviselői 2019. november 26-án tartott egyeztetés eredményeként rögzítették, hogy az ingatlanok a vállalt befejezési határidőre nem készültek el, továbbá – mivel az eredeti tervekhez képest csökkentek az ingatlanok alapterületei, az erkélyeket, illetve az egyik lakás vonatkozásában a teraszt nem alakították ki – a vállalkozási szerződés szerinti 243.549.000 forint összegű vállalkozási díjat módosították 226.608.000 forintra, a befejezési határidőt pedig 2019. december 14-re.

[9] Az ingatlanok 2020 tavaszára készültek el, azok átadás-átvételében az alperes nem vett részt. A jegyzőkönyvek szerint még akkor sem történt meg a hiánymentes befejezés, ezért a felperes ezek okán 2.750.000 forint kártérítést fizetett meg a vevőknek.

[10] A jegyzőkönyvben rögzített hibákat és hiányosságokat nem az alperes javította ki és nem ő fejezte be maradéktalanul az építést, hanem a felperes közvetlenül az alperes korábbi alvállalkozóját, a cég2.-t, majd egy korábban az alperes alkalmazásában álló építési vállalkozót, építési vállalkozóet bízta meg ezzel a feladattal.

[11] Az alperes és alvállalkozója a cég2. között 2019. december 16-án engedményezési szerződés jött létre, amelynek értelmében az alperes értesítette a felperest, hogy az akkor fennálló 13.993.635 forint tartozást közvetlenül az alvállalkozónak teljesítse, amelyet a felperes az alvállalkozó felé 2020. május 20-án meg is tett. A felek között az elszámolás kérdésében vita alakult ki.

[12] Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában a Csődtv. 28. § (1) bekezdésére és a (2) bekezdés f) pontjára, továbbá a 35. § (1) bekezdésére, a 37. § (1) és (3) bekezdésére, valamint a 38. § (2) bekezdésére utalva megállapította, hogy a közzétételtől számított 180 napot követően az adóssal szemben olyan igényből eredő követelést, amely már a felszámolás kezdő időpontjában is fennállt, nem lehet érvényesíteni, mindezzel összefüggésben idézte a Csődtv. kommentárját is.

[13] Kifejtette, hogy a perben olyan követelés érvényesítésére került sor, amely már a felszámolás elrendelését megelőzően keletkezett, sőt megelőzte a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtásának időpontját is. Utalt a Csődtv. 35. § (1) bekezdésében foglaltakra, amely szerint a felszámolás kezdő időpontjában a gazdálkodó szervezet valamennyi tartozása lejárttá és esedékessé válik, ezért megalapozatlannak tartotta azon felperesi előadást, miszerint a felperesi követelés csak az annak helyt adó jogerős ítéletben megállapított teljesítési határidő lejártával válik majd esedékessé.

[14] Utalt a Kúria Gfv.VII.30.340/2012/5. számú határozatában foglaltakra és rögzítette, hogy ahhoz, hogy a követelés akár csak a vitatott kategóriába is besorolható legyen szükséges az, hogy ezt a jogvesztő határidőn belül a felszámolónak bejelentsék. Rámutatott a BH2014. 249. számú eseti döntésben foglaltakra is, amelynek értelmében a hitelezői igénybejelentés elmulasztása azzal a következménnyel jár, hogy a felperesnek az alperessel szemben a felszámolás kezdő időpontja előtt indított perben előterjesztett követelése érvényesítéséhez fűződő alanyi joga megszűnik. A becsatolt felszámoló nyilatkozat alapján megállapította, hogy a felperes nem jelentkezett be hitelezőként a 180 napos jogvesztő határidőn belül a felszámolásba, így alanyi joga megszűnt, ezért elutasította a keresetet.

[15] A felperes keresetét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 341. § (2) bekezdése alapján részítélettel bírálta el, figyelemmel arra, hogy az alperes viszontkeresetet terjesztett elő.

[16] A felperes fellebbezésében elsődlegesen a részítélet megváltoztatását kérte és a felperesi keresetnek való helytadást, másodlagosan a részítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását. Az ítéltábla felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1)-(3) bekezdésében jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú részítélet sérti a Pp. 2. § (2) bekezdését, a 149. § (1) bekezdését, a 216. § (1) bekezdését, a 217. § (1) bekezdését, a 219. § (1) bekezdését, továbbá a 342. § (1) bekezdését.

[17] Előadta, hogy az alperes az ellenkérelmét 2022. március 4-én terjesztette elő, amelyben a kereseti kérelmet vitatta, egyben viszontkeresetet is előterjesztett. Az eljárás során a felperes nem változtatott keresetet és az alperes részéről sem került sor ellenkérelem-változtatásra, és soha nem hivatkozott a felszámolási eljárásra. Az 54. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv szerint a törvényszék 2024. február 27-én értesült az alperessel szemben folyó felszámolási eljárásról. Az alperes 2024. június 12-én kelt bejelentésében a per érdemi szakaszában arra hivatkozva kérte a felperes keresetének az elutasítását, hogy a felperes a Csődtv. 37. § (1) bekezdése szerint 180 napon belül nem jelentette be a hitelezői igényét, ezáltal a Csődtv. 37. § (3) bekezdése értelmében a követelésétől elesett. Állította, hogy ezzel az alperes a korábbi jogállításhoz képest eltérő és további anyagi jogi kifogásra hivatkozott, ami egyértelműen ellenkérelem-változtatásnak minősül. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a részítéletben azt rögzítette, hogy az alperes nem ellenkérelmet változtatott, hanem egy egyszerű beadványban kérte a kereset elutasítását oly módon, hogy újabb jogi kifogást jelölt meg.

[18] Hangsúlyozta, hogy a Pp. 216. §-a kógens módon rögzíti az ellenkérelem-változtatás megengedhetőségének feltételeit. A 217. § (1) bekezdése pedig meghatározza az ellenkérelem-változtatás iránti kérelem előterjesztésének határidejét. Rámutatott, hogy az alperes nemcsak határidőn belül, de egyáltalán nem terjesztett elő ellenkérelem-változtatás iránti kérelmet, ezért a törvényszéknek az alperes bejelentését, mint hatálytalan nyilatkozatot figyelmen kívül kellett volna hagynia, ennél fogva a részítéletet nem lehetett volna erre

alapítani és a felperesi keresetet érdemben kellett volna elbírálni. Kiemelte, hogy a Pp. 217. § (1) bekezdése szerinti határidő elmulasztása jogvesztő, és utalt a BH2024. 161. számú eseti döntésben foglaltakra.

[19] Megítélése szerint a törvényszék túlterjeszkedett az alperes ellenkérelmén, ezért a Pp. 2. § (2) bekezdésébe ütközik a részítélet, ugyanakkor megsértette a Pp. 149. § (1) bekezdését is, mivel nem minősítette hatálytalannak az alperes 2024. június 12-én kelt bejelentését.

[20] A perfelvétel lezárását követően az ellenkérelem-változtatás megengedhetőségére és engedélyezésére a Pp. 216. § (1) bekezdésében és 217-219. §-ában írtak az alkalmazandók, azonban az alperes az ellenkérelem-változtatást annak engedélyezésére irányuló kérelem nélkül terjesztette elő, a törvényszék pedig annak megengedhetőségéről a Pp. 219. § (1) bekezdésébe ütközően nem hozott határozatot. Megítélése szerint a részítélet a Pp. 342. § (1) bekezdését is sérti, mivel az túlterjeszkedik az ellenkérelmen, hiszen a törvényszék annak ellenére, hogy nem hozott alakszerű határozatot az ellenkérelem-változtatás engedélyezéséről, a részítélet indokolása szerint érdemben bírálta el a jogszerűtlenül megváltoztatott ellenkérelmet. Az elsőfokú bíróság tehát lényeges eljárási szabályt sértett, amikor nem a joghatályosan előterjesztett ellenkérelmet bírálta el és erre alapítottnan utasította el a felperes kereseti kérelmét. Mindez kihatott az ügy érdemére is.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú részítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását.

[22] Előadta, hogy az elsőfokú részítélet indokolása szerint az alperes bejelentette, hogy a felszámolását a Budapest Környéki Törvényszék 7.Fpk.2.176/2023/12. számú végzésével 2023. november 29-ével elrendelte. Kiemelte a felperesi fellebbezésben citált 54. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltakat, amelynek tanúsága szerint a bíróság tájékoztatta a felperest arról, hogy az alperes 2023. november 30-tól felszámolási eljárás alá kerül. Ehhez képest a felperes törvényi kötelezettségének nem tett eleget, a hitelezői igényét a felszámolónak nem jelentette be.

[23] A 2024. június 12-én kelt nyilatkozatában előadta, hogy a Csődtv. 37. § (1) bekezdése alapján a felperesnek 180 napon belül, azaz 2024. május 27-ig lett volna lehetősége az alperessel szemben a hitelezői igényét bejelenteni. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott a Csődtv. 37. §-ához írt magyarázatra, amelynek értelmében a közzétételtől számított 180 napot követően követelést az adóssal szemben olyan igényből eredően, amely már a felszámolás kezdő időpontjában is fennállt, nem lehet érvényesíteni.

[24] Rámutatott a Pp. 266. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra és hangsúlyozta, hogy a 2024. június 12-én kelt beadványához csatolta a Budapest Környéki Törvényszék felszámolást elrendelő végzését, amelynek értelmében az alperes 2023. november 29-től

felszámolás alatt áll, így a hitelezői igények bejelentésére nyitva álló objektív határidő 2024. május 27-én telt el. Megítélése szerint a jogszabályi rendelkezést nem lehet úgy értelmezni, hogy egy alanyi jog megszűnésének a bejelentésétől fosztaná meg a jogalkotó az érintett felet, hiszen a hitelezői igény bejelentésére nyitva álló határidő az elsőfokú bíróság 54. sorszámu végzésében meghatározott 15 napos határidőt követően járt le. Megítélése szerint megalapozatlan az ellenkérelem-változtatásra történő hivatkozás, mivel a Csődtv.-ben rögzített határidőmulasztás objektív, amelyet a bíróságnak hivatalból kell észlelnie és a jogkövetkezményeket mérlegelés nélkül, hivatalból kell levonnia.

[25] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[26] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján – az ítéltábla anyagi pervezetésére is tekintettel, eljárási szabálysértés nélkül – helytálló jogi következtetéssel, a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla a döntés jogi indokait az alábbiakban pontosítja.

[27] Rögzíti az ítéltábla, hogy a Pp. 370. § (4) bekezdése értelmében észlelte, hogy az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés az érintett kérdéshez kapcsolódóan nem volt megfelelő, ezért a 369. § (4) bekezdése értelmében a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetés körében a Pp. 237. § (3) bekezdés b) pontja és a 266. § (2) bekezdése alapján tájékoztatta a feleket, hogy az alperesi felszámolás elrendelésének tényéről (2023. november 29.) hivatalos tudomása van, azt hivatalból kívánja figyelembe venni. A tájékoztatást követően a felperes fenntartotta fellebbezésében is kifejtett jogi álláspontját, előadta, hogy hitelezői igényét nem jelentette be a felszámolási eljárásban, mert nincs ítélt dolog a perben, amíg a bíróság a felperes igénye tárgyában nem hoz ítéletet, addig nem tud hitelezői igényt bejelenteni.

[28] A fentiekből kiindulva elsődlegesen arra mutat rá az ítéltábla – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt –, hogy a Csődtv. 35. § (1) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontjában a gazdálkodó szervezet valamennyi tartozása lejárttá (esedékessé) válik. Ugyanakkor jelentősége van annak is, hogy a Csődtv. 3. § (1) bekezdés c) pont cd) alpontja szerint a felszámolás kezdő időpontja után hitelező mindenki, akinek az adóssal szemben pénzkövetelése vagy pénzben kifejezett vagyoni követelése van, és azt a felszámoló nyilvántartásba vette. A Csődtv. 3. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltakra figyelemmel a jogszabály a felszámolás kezdő időpontja után nem korlátozza a hitelezők által a felszámolónak bejelentett igények jellegét, azoknak nem kell jogerős és végrehajtható bírósági, véglegessé vált és végrehajtható hatósági határozaton vagy más végrehajtható okiraton alapulniuk. Az ezzel ellentétes felperesi érvelés tehát megalapozatlan: a felperes az alperessel szemben fennálló pénzkövetelését az alperes felszámolásának kezdő időpontját követően hitelezői igényként bejelentette volna a felszámolónak jogerős és végrehajtható ítélet hiányában is.

[29] A felszámolás elrendelése tényének hivatalbóli figyelembevételéből következően relevanciája van annak, hogy a pénzkövetelés érvényesítése céljából a felszámolás kezdő időpontja előtt indított eljárás a Csódtv. 38. § (2) bekezdése értelmében a hitelezőt nem mentesíti igénye bejelentésére vonatkozó [a Csódtv. 28. § (2) bekezdés f) pontjában és a 46. § (7) bekezdésében foglalt] kötelezettsége alól (BDT2009. 2098). Azonban a perben nem volt vitatott, hogy a felperes hitelezői igényét határidőn belül nem jelentette be.

[30] A Csódtv. 37. § (3) bekezdése értelmében a bejelentésre nyitvaálló, a felszámolás kezdő időpontjától számított 180 napos anyagi jogi határidő elmulasztása jogvesztéssel jár. Ekörben rámutat az ítéltábla a 4/2003. Polgári jogegységi határozat indoklásában foglaltakra, amely szerint a bírói úton (a Ptk. megfogalmazásában: bírósági eljárásban) nem érvényesíthető követelések egy része „eredetileg” (vagyis keletkezésétől fogva) sem érvényesíthető bírói úton, másik részük azonban bírói úton érvényesíthető, de az időmúlásra tekintettel a törvény az igényérvényesítést többé nem engedi meg. Az időmúlásnak kétféle hatása van: a jogvesztés és az elévülés. A jogvesztés súlyos következménye csak a jogszabály kifejezett rendelkezése alapján állhat be. Az 1/2010. Polgári jogegységi atározatHahatározat szintén rögzíti, hogy az időmúlásnak a polgári jogban kétféle hatása van: az igényérvényesítés elmulasztása bizonyos idő elteltével vagy magát az alanyi jogot szünteti meg, vagy az alanyi jog nem szűnik meg ugyan, de állami kényszerrel többé nem érvényesíthető. Az előbbi esetben jogvesztő határidőről, az utóbbi esetben pedig elévülésről van szó.

[31] Ugyan a Cstv. 37. § (3) bekezdése a jogvesztés tartalmát, anyagi jogi jogkövetkezményeit nem határozza meg, a joggyakorlat és a jogirodalom azonban egységesen úgy értelmezi a jogvesztést, hogy az alanyi (anyagi) jog, a követelés végleges megszűnését (elenyészését) jelenti, vagyis a követelés még naturális obligációként sem marad fenn. Ennek megfelelően rendelkezik a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:121. § (1) bekezdés c) pontja, amikor rögzíti, hogy a bírósági eljárásban nem lehet érvényesíteni azokat a követeléseket, amelyek bírósági úton való érvényesítését törvény kifejezetten kizárja. A fentieknek megfelelően a felperesnek az alperessel szemben fennálló pénzkövetelése – mivel azt a jogszabály által meghatározott jogvesztő határidőben hitelezői igényként nem jelentették be – a jogszabály értelmében megszűnt, azt bírósági eljárásban nem lehet érvényesíteni, azaz a kereset megalapozatlan.

[32] Annak tényét, hogy a követelés bírósági úton való érvényesítését törvény kifejezetten kizárja, hivatalból kell figyelembe venni a Ptk. 6:121. § (2) bekezdése értelmében.

[33] A fentiekből egyben annak megállapítása is következik, hogy – a fellebbezésben kifejtettektől eltérően – az elsőfokú eljárás során nem történt eljárási szabályszegés. A jogvesztés tényének anyagi jogi jogszabályon nyugvó hivatalbóli figyelembevételét ugyanis nem az alperes ellenkérelem-változtatása, hanem az alapozza meg, hogy az alperessel szemben elrendelt felszámolás tényét a bíróság hivatalból köteles figyelembe venni, valamint, hogy a felperes a perben érvényesített követelését ezen felszámolási eljárásban hitelezői igényként nem jelentette be, amely folytán a követelése megszűnt.

[34] Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a fent kifejtettek szerint pontosított indokok alapján helybenhagyta.

[35] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperes másodfokú perköltségét, amelynek körében az ítéltábla az ügyvédi munkadíjat vette figyelembe. Az ügyvédi munkadíj mértékét a felszámítástól eltérően 400.000 forint + 108.000 forint áfa, összesen 508.000 forint mérsékelt összegben állapította meg arra figyelemmel, hogy az alperesi képviselő nem jelent meg a másodfokú tárgyaláson.

[36] A felperes az illetékre kiterjedő költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdésének megfelelő 2.500.000 forint másodfokú eljárási illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 83. § (1) bekezdése értelmében köteles az államnak megfizetni.

[37] Az illeték megfizetésére való felhívás a 2023. január 1-től hatályos Itv. 78. § (4) bekezdésén és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul. Tájékoztatja az ítéltábla az felperest, hogy az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesz eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2025. április 16.

Dr. Buglyó Gabriella s.k.

a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.

előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.

bíró